

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

DOS EJEMPLOS.

ENTRES los tribunals averiguan si l' historia de la monja soterrada en vida es un fet real ó una falornia, com pre en lo Dr. Vergés, sigans permés consignar, que per monstruós que sembli, es per lo menos un fet verossimil de tota verossimilitut.

Nos fundém per afirmarho en aconteixements pèl mateix istil, positius y exactes, succehits a Barcelona mateix, avants de que 'ls convents de frares fossen cremats a impulsos de la ira popular.

Un d' ells vá referirlo la senmana passada *La Publicidad*, sense que ningú fins are s' haja atrevit a desmentirlo, ni a posarlo en dupte, de tal manera conmoqué en lo temps en que va succehir a la ciutat de Barcelona. L' altre es nou y 'l debèm a bons y autorisats informes.

Llegeixin y escandalisense.

Per los anys de 1826 a 27, y en la mateixa casa que ocupa avuy lo fabricant de parayguas y sombrillas don Bruno Cuadros, hi vivia un bacallaner molt rich conegut vulgarment per Pau Lladre. Havent caygut malalt de gravelat los frares del vehi convent de Sant Joseph li enviaren una parella de carmelitas de guardia permanent al capsal del llit, y sembla que per preparar la seva ánima y a fi de que arribès al Cel degudament allegerida, li donaren entened de fer un testament legant tota sa fortuna als frares.

Pero un dia n' hi aná un d' aquests que tenen conciencia, y compadescut de la desgracia en que anava a caure la familia del bacallaner, lográ que aquest cambiés lo testament en favor de dita familia.

Mori de aquella feta, y 'ls frares xasquejats no van parar fins a saber qui havia sigut la causa de que se 'ls esquivés aquella presa. Y van averiguarho, y desde aquell moment lo frare honrat vá desapareixe de la circulació.

Lo frare tenia mare, y aquesta estava enterada del secret. Alarmada la pobra dona per la desaparició repentina del seu fill y poch satisfeta de las excusas que al convent li davan, anava pèl mercat plena de dolor y plorant com una Magdalena, y contava per tot arréus sas horribles sospitas.

Ab motiu de aquell espectacle s' armá gran *rum rum*, y arribat a oídos de l' autoritat militar, qu' era llavors lo general Sarzfeld, aquest al frente de una companyia de granaders, penetrá en lo convent dels carmelitas, crusant lo bastó de mando sobre 'l pit del guardiá que pretenia negarli la entrada, y maná als granaders que practiquessen un escrupulos registre en lo convent.

Llarga estona durá 'l registre; pero sigué coronat

pèl éxit més complert, ja que la multitud agrupada a las portas del convent, veje sortir apoyat en las espaldas del general a un pobre frare macilent y mitj mort, que feya llástima de veure. Sa desconsolada mare 'l rebé ab los brassos extesos, y 'l públich s' encarregá de propagar la historia del frare aparedat, que vingué a aumentar l' horror que ja llavors sentia 'l públich pèls convents y sos misteris.

**

Respecte a la segona historia, perque vejin lo que son las cosas, *El Correo catalán* nos ha dat la pista. Com siga que tota afirmació de carli ha de posarse en tela de judici, tal es lo que varem fer nosaltres, al llegir lo següent en l' indicat periódich lo divendres passat:

«El escándalo se ha logrado como se hizo en 1835, antes de quemar los conventos, que entre otras paparuchas que se inventaron contra los frailes, se decía de público que había un religioso emparedado en santa Mónica, lo cual era tan verdadero, como el entierro de la monja; pero que produjo su efecto.»

Are bè, prescindint de que la crema dels convents no va neixer de aquest rumor, y circunscribintnos al frare emparedat, no hem de fer més que transcriure las paraulas que 'ns comunica un amich, persona que sab lo fet de bona tinta ja que tè encare en son poder una reliquia que 'l recorda.

Diu aixís:

«Respecte al frare aparedat en Sant Joseph, avuy parroquia de Santa Mónica, digui al *Correo*, que encare avuy hi ha algú que ben pregadet podria justificar lo fet, ja que qui va tréure als frares de Sant Joseph varen ser los milicianos capitanejats per una persona molt coneguda a Barcelona y molt significada en lo partit moderat de aquell temps. Al penetrar los milicianos en lo convent, tots los frares s' agenollaren als seus péus, demanantlos la vida per mor' de Déu; y haventlos preguntat ahont era 'l frare emparedat ó enterrat en vida, segons rumor públich, ningú d' ells vá donar las senyas; pero escudrinant tots los recons, se sentí un soroll subterraneo y una véu fonda y llástimosa que cridava:— ¡¡Aquí, jermans meus, aquí!! Prompte va ser derribat l' embá que tapava al infelís que sorti d' allí dins en lo estat més llástimos que puga ningú may imaginarse.

«Colocats los frares entre dos filas de milicianos, foren conduhits al quartel de las Dressanas ahont ab prou penas y treballs pogueren penetrar per la antigua porta de la Muralla de terra, gracias a un esquadro de caballería que sorti en ausili dels milicianos y pogué dispersar a la multitud que plena d' indignació, saludava al convoy a cops de pedra.

«Per més senyas dech dirli que dit frare emparedat s' anomenava Pare Tomás, lo qual tenia una jermana monja en un convent de Mataré.

«De las Dressanas va passar a Roma al convent de Trinitaris espanyols de la via Condotti, ahont vá morir uns déu ó dotze anys després de aquesta feta.

«En sas últimas horas va ser agraht, y va recordarse del favor rebut en lo dia de Sant Jaume del any 35, enviant com a memoria seva al jefe de la companyia de milicianos que va salvarlo de l' emparedament, un rellotje de repetició ab la seva leontina, qual rellotje per passador tenia una especie de clau d' escaleta bastant grossa.

«Lo rellotje y la clau han desaparegut si bè se sab encare part de la seva historia posterior; pero la ca-

dena encare existeix y la lluheix de tant en tant un amich nostre, fill d' aquell miliciano del any 35.»

Aquí tenim donchs un altre cas que encare hi ha personas que poden confirmarho, y que ningú podrá desmen ir, y menos *El Correo catalán*, ja que, si no estém equivocats, lo general Llauder, parent del director de aqueix periódich, era llavors capitá general de Catalunya.

De manera que, si com diu lo periódich carli, «*Este hecho es tan verdadero como el entierro de la monja*», ja cal que 'ls tribunals busquin y averigüin, que lo de la monja resultarà cert; y si es positiu que 'l fet d' are ha de produhir lo mateix efecte que aquell, ja cal que 'ls estadants dels convents busquin conductoras y que comensin a desembarassar a corre cuyta.

Cuidado que aixó no ho dibém nosaltres, sino la conseqüencia lógica que 's desprèn de las afirmacions del *Correo catalán*.

P. K.

¡ALELUYA!

GANANING, gananang; gananing, ganang!

LA CAMPANA toca avuy a aleluya, entussiasmada per un fet extraordinari, fenomenal, inexplicable; l' alegría 'ns ha tret de pullaguera, y no hi ha més, es precis que la demostrém d' un modo ó altre. Nada, tornémhi; una mica més de campanieg...

¡Gananing, gananang; gananing, ganang!

Ja ho ván veure l' altre dissapte: tot un senyor vicari general, tot un representant de l' autoritat superior eclesiástica s' ha dignat agafar la ploma pera escriurens a nosaltres, a aquesta pobra CAMPANA excomunicada, diabólica, herética y no se quantas cosas més.

Magnífich, senyor vicari, magnífich; la vida del periodista está plena d' amarguras y garrotadas; pero ¿què componen aquestos sufriments davant de las inmensas alegrías que vevegadas experimentém?

Vosté 'ns n' ha donat una; pero colossal, de primera. Ja sabiam nosaltres que 'l clero, que predica contra las modernas invencions del progrés, las aprofitia pacíficament, y vá en carril, y envia telégramas y coloca para-rayos a casa seva; pero que pogués arribar lo dia en que tractés de demanar ajuda a aquesta premsa disolvent, desmoralisadora y radical, aixó si que, la veritat, no 'ns ho pensavam ni ho hageram dit may.

Y encara no está aquí tot. Que per motius de santa conveniencia, sempre respectables, vosté s' hagués dirigit als periódichs més ó menos tarats ó sospitosos d' irreligiositat, podria passar; pero encararse ab LA CAMPANA, excomunicada mil cops pèls consocios de vostés, es lo més gran, lo més hermós, lo més sublim que pot imaginarse.

**

Tóquila, senyor vicari: la seva familiaritat nos ha enternit, nos ha penetrat hasta 'l fons del ànima —ja ho véu, del ànima;— desde avuy, serém amichs, tota vegada que vosté 'ns ha ensenyat que quan se tracta de sollicitar un favor no s' han de mirar cumpliments ni diferències, sinó acudir á qui 'l pot fer, y en paus.

Nosaltres, ja ho vá veure, varem portarnos com uns homes. Sens dupte que, donada la nostra situació, lo més natural era plegar la seva carta y guardarla com un document curiós sense ferne cap cas; pero no senyor, nosaltres, comprem l' alta trascendencia del pas donat per vosté y veient en ell la inauguració d' una hermosa era de tolerancia y respecte mútuu, vam apressurarnos á fer coneixe la seva comunicació als nostres lectors, satisfent en tot y per tot los seus piadosos desitjos.

¿Está content?

D' aquí estant no 'l veyém; pero tenim la seguretat de que en los seus llabris s' hi dibuixa una amable rialleta que vol dir:

—Sí, fills méus; estich content, contentíssim.

Pues bè: *quien toma, á dar se obliga.*

Vosté ja ha rebut una prova de la nostra caballerositat; ja ha vist la pasmosa facilitat ab que 'ns hem posat á las sevas ordres, dihent en lo nostre periódich lo que vosté volia que diguésem.

Ara nosaltres li demanem la recíproca y empunyant la ploma ab tota la mansuetud de que 'ns sentim capassos, nos dirigim á vosté de la manera següent:

LA CAMPANA DE GRACIA

Periódich polítich.

BARCELONA.

Sr. Vicari General de la Diócesis.

Molt Sr. nostre: L' atmósfera creada en alguns pobles per certas predicacions falsas é inverossímils, nos posa en lo cas de suplicarli que fassi entendre als rectors qu' están baix las sevas ordres lo que segueix:

1.ª Qu' es completament fals que 'ls republicans se menjin las criaturas cruas, ni cuytas.

2.ª Que no es veritat que 'l dimoni sigui redactor de LA CAMPANA.

3.ª Qu' es una miserable calumnia tot lo que en certs sermons se diu, assegurant que LA CAMPANA inculca ideas immorals y perniciosas.

4.ª Que no solzament no es cert que 'l llegir aquest periódich fassi perdre l' ànima, sinó que al contrari, tots los que 'l llegeixen alcançarán la gloria... y una mica més.

Y 5.ª Que sempre que algun predicador tingui l' humorada d' insultar als redactors de LA CAMPANA, en lloch de ferho desde la trona, que agafi 'l tren y que se 'n vingui á Barcelona á dirho á la cara dels mateixos redactors.

Esperant, senyor vicari, que satisfará 'ls nostres desitjos, aprofitém aquesta ocasió pera oferirnos de vosté S. S. Q. B. S. M.

—Per LA CAMPANA:

FANTÀSTICH.

ASSA 'l favor, senyor Governador de Tarragona: tingui la bondat de dirnos, en virtut de quin article de la ley, encara que siga la del embut, la única que vosté utilisa, pot anarsen á la Administració de Correus á seqüestrar un paquet de números de LA CAMPANA, en cantitat de un centenar, que nosaltres enviabam á un dels nostres corresponsals, en virtut de havernos fet aquest un *pedido* per telégrafo.

Desitjariam explicacions. L' anterior número de LA CAMPANA no ha sigut seqüestrat, ni podia serho, ja que al cap-de-vall no deya res de particular: s' ha venut á desdir y públicament pels carrers de Barcelona, y ha circulat llibrement per tota Espanya ¿ho entén bè? per tota Espanya, menos per la *ínsula* tarragonina, sens dupte perquè Tarragona, ab gobernadors com vosté, no es una ciutat espanyola, sinó una ciutat de la Persia ó del Turkestan.

* *

Perque no 's compren de cap més manera que un funcionari públich, per més governador que siga, puga presentarse tranquilament á una administració de correus, y apoderarse de qualsevol paquet, plech ó carta que no vaji dirigit á n' ell. Perque 'ls objectes que al correu se confian son sagrats; la correspondencia es inviolable, y lo que té un valor com un paquet de periódichs, que circula legalment, s' ha de respectar fins pèl valor que té, baix pena de que digan que un senyor Governador.... Home, vosté mateix, si es servit, apliquis lo calificatiu.

¿Es tal vegada que 'l número últim de LA CAMPANA vá ferli gracia, principalment pèl quènto que duya de

una monja y unes taronjes?... ¿Es que no content de poderlo llegir en un número, vá voler llegirlo en cent per trobarhi més gust?

Home, podia escriure'nsho, y li hauriam enviat cent, dos cents números, tots los que hagués volgut, ja que ha de saber que no hi ha res al mon que 'ns sápigam més grèu que veure un governador que derrotxa la seva autoritat, cometent actes que ni la ley, ni la justicia, ni la rahó, ni 'l bon sentit permeten.

Vaja, senyor Governador de la *ínsula* tarragonina, passiho bè, y guardi los cent números de LA CAMPANA: sobre tot no 'n perdi cap... Miri que algun dia potsé 'ls hi farém tornar.

¿Y 'l senyor Martos, qué fá? ¿En qué pensa? ¿Ahont se troba?

¡Misteri, vaguetat, sombras!

D. Cristino es un sér inverossímil, que voldria un impossible. D. Cristino voldria ser president del Consell de ministres y jefe de l' oposició, tot á la vegada.

Llegeixin y admirin al rector de Robledo (Provincia de Leon.)

Admirinlo si, que bè s' ho val un rector que acaba de ser condemnat á dos mesos y un dia de arrest major, per lessions inferidas á un seu feligrés.

Un periódich proposa que 's nombrin capellans adscrits al cos d' ordre públich, en qual cas al rector de Robledo podrán donarli la plassa de capellá dels polissons que mana 'l famós Oliver.

Turquia ha protestat contra l' ocupació de alguns punts del mar Roig per las tropas italianas.

Turquia protesta sempre de tot y per tot.

Dintre de poch Turquia deixarà de ser mahometana per ser *protestant*.

Ja s' ha llegit al Congrés lo *modus vivendi* ab Inglaterra, produhint una penosa impressió en tots los que confiavan ab lo proteccionisme dels conservadors.

Alguns diputats catalans del partit de 'n Cánovas están disposats á combatre 'l projecte.

Però, francament, ab aixó no n' hi ha prou. Es precis combatre 'l projecte per dolent y al govern que 'l presenta per fals.

¡Guerra á mort al govern de 'n Cánovas!

Com més atacan al govern, més riu en Romero Robledo.

Però no 's creguin; en Romero Robledo fá la rialleta del conill que no passa dels llabris.

Perque á ningú millor que als conservadors pot dirse'ls alló de

—Sí, vaja, si, podéu riure com las cosas van tant bè!.

La senmana entrant publicarem un número extraordinari en commemoració del 11 de febrer, fetxa de la proclamació de la República espanyola. Dit número constará de vuit planas y una gran ilustració apropiada al objecte del número, y á un fet que últimament ha cridat molt l' atenció de Barcelona.

Diu un telégrama que á Madrid se tracta de celebrar ab un banquet lo dia 11 de febrer, fent menjar en una mateixa taula á n' en Castelar, á n' en Pi y Margall y á n' en Salmeron.

Donaria, á fé, qualsevol cosa perque ho fessen aixís, ab lo qual resultaria:

Que 'ls jefes de las fraccions republicanas menjarian y 'l partit republicá s' engreixaria.

Hi ha á Espanya uns bisbes que no 'ns los mereixém. En aquest cas se troba 'l de Orihuela.

Lo rector de Novelda va enviarli una quantitat per socorre á las víctimas dels terremotos de Andalusia, y 'l bisbe no va volerla admetre, en rahó de que una part de la indicada suma procedia de una funció teatral.

¡Horror! L' home que vá al teatro, á la quènta no té entranyas, y es indigne d' exercir la caritat.

Lo bisbe de Orihuela devia dir:—Fora comedias.... Fora comedia.... Aquí no hi ha més comedia que la caritat católica.

Diumenje y dilluns la Rambla y 'ls principals carrers de Barcelona presentavan un aspecte animadíssim. Un aixám de sócis de la Juventut católica anavan desalats y repartint á tort y á dret una fulla titulada *La verdad sobre el suceso de la monja*.

Diguin ¿no val més veure'ls aixís, que no corrent per la montanya ab lo trabuch al coll y fent desgracias?

Per aixó, si coneguessem á algun individu de aquella societat que, segons lo Bisbe, existeix á Barcelona, no més que ab lo sant intent de inventar calumnias contra 'l clero y las monjas, li diriam:

—Ala, ala, no us adormiu... á veure si 'n féu corre un altre, que 'ls de la Juventut católica no tenen res que fer y 's frisan.

* *

Y á propósit de la societat secreta que ha descubert lo Bisbe y qual existencia ha revelat lo Dr. Vergés, baix la seva firma y en un document públich y solemne:

¿Podrá dirnos lo Vicari general ó 'l Bisbe qui forma aquesta societat ó ahont se reuneix? Perque quan se solta una afirmació tant terminant, es menester probarla.

Al home per la paraula, al bou per la banya, y al capellá pèl coll.

¡Alsa aquí! ¡Vingan aquestas explicacions!

Representants de totas las opinions van presentar al Congrés una proposició que diu aixís:

«Demaném al govern que se serveixi declarar que l' ordre públich consisteix en lo cumpliment de las lleys.»

Escoltar en Cánovas la lectura de aquesta proposició y comensar á sentirse una gran formigor per tot lo cos, signé tot hù.

Perque han de saber que una proposició semblant, paraula per paraula, vá presentarla 'l mateix Cánovas llavors de Sant Daniel, contra 'l govern de 'n Narvaez.

Y lo millor, es que llavors aquesta proposició va discutirse ampliament, mentres que are la majoria ha presentat una proposició de no hi ha lloch á deliberar, per ofegar tota discussió.

Los conservadors fujen d' estudi.

Aquesta gent no son valents, sinó ab lo sabre á la mà y ab estudiants al davant.

CARTAS DE FORA.—A Vilafranca s' ha format també una obra pia per combatre la blasfemia, y s' ha publicat una fulla qu' entre 'ls que la suscriuen hi figura un difunt, com si 's tractés de fer unas eleccions. Vaja, que aquest difunt no renegarà may més, com algú altre dels firmants que algun temps endarrera 'ls deya més recargolats que un carreter.

Lo rector de Terrasola vol immortalisarse. Temps endarrera vá fer un viatge desde Sant Sadurní ab dos individus, ab los quals vá disputar de religió y de periódichs, dihent las mil y una barbaritats, de tal manera que 'ls seus contrincants en més de quatre ocasions van tenir que picarli la cresta, deixantlo sense paraula. Donchs bè, 'l dia de la festa major del poble, després del ofici, vá dir: «Are resarém un pare nostre y una ave Maria per dos devots suscriptors de LA CAMPANA DE GRACIA que varen tenir la poca vergonya de insultarme al cotxe venint de Barcelona.»—Lo mateix rector l' altre dia en un sermó vá calificar de pillets, borratxos y potser escapats de presiri als redactors de LA CAMPANA DE GRACIA y del *Diluvi*. Si algun dia té de repetir aquests calificatius, tinga al menos la bondat de avisarnos, y farém que 'ls tribunals li ensenyin de modos posantli un mós á la boca.

Lo rector de Alella está desesperat perque las *hicas de Maria* li han anat á un ball de máscaras. Lo rector de Alella fá mal d' enfadarse per tant poca cosa: més valdria que 's disfressés ab la roba de la major-dona y se 'n anés al ball á divertirse ab las sevas *hicas*.

Senyor rector de Alella: som al ball y hem de ballar.

A uns joves de Tarragona, per haver cridat: «¿Qui vol comprar LA CAMPANA DE GRACIA?» los guindillas van detenirlos, y á dos d' ells no 'ls van deixar anar sino després de haver pagat cinch pessetas per barba. Y are no preguntin en virtut de quina ley se cometen aquestas tropelias. Quan lo governador seqüestra 'ls paquets de correus, los seus dependents fan mérits per arribar á ser gobernadors. ¡Y viva 'l cantonalisme conservador, que fá que siga delicta á Tarragona, lo que no ho es al resto d' Espanya!

PIDAL.

Aquí 'l tenim: per l' aspecte no es més que un pobre mortal tant mortal com tots los altres; ulls viuhets, nas afilat, ayre intrépit, barba llarga y... *pare V. de contar*.

Però,—ja venen los peros,—si 'l seu físich es usual, sense res que 'l distingeixi entre 'ls nets del pare Adam, té un geni tan estrambòtich, un caràcter tant extrany, uns rasgos tant estupendos y uns actes tant especials, que fan del senyó Alejandro una personalitat, molt més que originalíssima, casi sobrenatural.

Carlista semi-platónich ara no fa gayres anys, á través d' un munt de cambis impossibles d' explicar, —hasta per ell en persona per ell que 'ls ha dut á cap,—lo veyém ara com ara cómodament assentat á propet del malagueño, que va sè qui va acabar l' entusiasme dels carlistas á forsa d' homes, caballs y altres proyectils cilíndrichs d' aquestos que no fan sanch. Católich sense cap trampa,

beato, mitj capellá y passant la nit y 'l dia estudiant á Sant Tomás, lo trobém ayuy en pugna, ab tota la cristiandat, armant xibarrí ab los bisbes, assotant als capellans y rebent de part del clero més crits y ditxos estranys, que no en Sunyé y Capdevila en los temps que vá manar.

Rival del pollo Romero, tip y cuyt de dirne mal y ferli malas partidas sempre que ha vingut á má, de repent se li fa sócio, se 'n va ab ell penjat del bras, y hasta 'l-mima y l' acaricia com si s' hi hagués de casar.

Y, en fi, cor inquebrantable, sér mitj divi, destinat á regenerar la patria d' un modo providencial, vé á donarnos la sorpresa de desdirse tot campant de tot lo que predicava, arribant cent cops al cas d' estar desfent ab la gúa lo qu' está fent ab lo cap.

¿Es, realment, aixó un polítich? ¿Es una especialitat incomprendible pèl vulgo? ¿Es un sér fenomenal nascut pera assombrá á Espanya? ¿Es tal volta un trenca-caps? ¿Es potsè algun geroglífich? ¿Qué será? ¿Qué no será?

La Juventud Catrácóica d' aquesta noble ciutat ha acordat, com acostuma, celebrá 'ls seus Jochs-Florals. Pues bé, pèl que li convingui, participém al Jurat que nosaltres dém un premi —que potsè consistirá en un trabuch, una boyna y una careta,— al trempat que ab més enginy y més númen fassi una oda immoral en vers una mica libre, que vingui á desenvolupar aquest tema neo-gimnástich: «¿Qué significa en Pidal?»

C. GUMÁ.

SEGONS lo Brusí ha arribat a Barcelona un vicari general del Africa central enviat pèl bisbe de aquell país, al objecte de recullir limosnas per aquella missió. Acompanya al vicari general, una especie de Dr. Vergés de aquellas terras, un negrito, de set á vuit anys que vá ser comprat per trenta dos duros.

Y are vé lo millor: las limosnas que 's recullin, serán destinadas á rescatar á tres missioners, sis monjas de l' Ensenyansa, tres ajudants de la missió y uns trescents fiels, cautius ja fá dos anys del Mahdí, enemich encarnissat de la santa fé católica.

Ja que 's tracta de afliuxar la moseca reflexioném ab sanch freda. ¿Quin resultat donará si 'ls diners que 's recullan ván á parar al Mahdí, per rescatar á aquells infelissos?

Un de molt senzill: que 'l Mahdí haurá trobat un filón, y cada vegada que vaja curt de quartos comensará á agafar carn cristiana y á vendresela á tant per cap.

De manera que la persecució contra 'ls cristians que avuy no té altre móvil que 'l fanatisme tindrà ademés lo móvil del interés, y no hi haurá en aquell país un sol cristiá que pugua viure tranquil.

Després de tot s' ha de tenir en compte que 'l Mahdí dintre de las sévas ideas, defensa la unitat religiosa del seu país, y es per ell molt sensible que hi vayan allá monjas y frares y missionistas á rompreli las oracions.

Siguém-enrahonats, y sobre tot siguintho 'ls partidaris de la unitat católica d' Espanya ¿qué per ventura 'ls agradaria que vinguessen aquí hulemas mahometans á predicar que ja podém casarnos ab vinticinch donas, ó ab cinquanta ó ab cent, y que 'l cel es un serrallo de donas nuas?

¿No dirian que aixó es un escándol? Donchs lo mateix los moros, quan se 'ls diu que poden menjar tocino y beure vi á tot pastó.

Per lo tant si volém ser respectats, comensém á respectar als demés, y si 'ls missionistas no volen pòls que no vayan á l' era.

Ja pot venir, donchs, lo vicari general, ab tants negritos com vulga, jo, per la mèva part, no dono un quarto... ni un xavo moruno.

Una frase de 'n Leon y Castillo.
«Lo fet de que un jutje processí al coronel Oliver significa que tot lo govern está processat y que sobre 'l banch dels ministres hi fá falta una barra.»
Permétim que li diga Sr. Leon y Castillo: precisament lo que sobra en aquell banch, es la barra.

De un periódich francès:
En un restaurant un fulano demana un biftech; pero es tant dur, que no podent ab ell, ni á estiragassadas, crida al mosse y li pregunta tot cremat:—De que es aquest filet ¿de bou ó de caball?
Y 'l mosso respon:
—No senyor, es de velocípedo.

Diu un telégrama:
«Se troba malalt lo governador de Madrid, senyor Villaverde.»
¡Sr. Villaverde, tila, molta tila!

Los diputats provincials de Madrid han votat, per majoria, un vot de censura contra 'l seu president, que no es altra que aquell célebre conde dels 2,000 duros.
Y 'l célebre conde dels 2,000 duros no s' ha dat per entés, y com si tal cosa continúa presidint las sessions de la Diputació provincial.
Y la majoria dels diputats no hi assisteixen.... y ell tant tranquil.

Un conde aixis mereix que per escut se li donga una copia del de Cataluña.
L' escut de las ¡¡quatre barras!!

Un repich de 'n Leon y Castillo, al clavar abordada contra 'l govern, ab motiu del escándol universitari:
«Are comprendréu l' abstenció del senyor Villaverde: es que feya 'l paper de Pilat rentantse las mans, y deixava 'l de Herodes al coronel Oliver.»
Per aixó en aquest país fan anar á la justícia de Herodes á Pilat.

Lo mateix orador vá ressucitar las frases pronunciadas per en Cánovas, quan l' escándol de Sant Daniel, que digué: «que quan los governs faltan á las lleys, los pobles tenen lo dret de insurrecció.»
Y arribant á aquest punt, en Romero Robledo vá posarse á riure, exclamant:—Eso no es nada.
¡Aixó es res! com en Tony Grice.
¡Ah, clowns de la política!

Al govern l' hi donan actualment cada tunyina que canta 'l misteri; pero com si tal cosa, ell no deixa la cullera, ni 's perturba per res.
Fa com aquell que deya:
—Fulano m' ha donat una bofetada que se 'n recordará tots los dias de la seva vida.... No es poch lo mal que ha hagut de ferse á la má.... A mí me 'n ha fet; pero ell, no te 'n dich pallal!

Bravo, Mónstruo, bravo.
Estant vacant lo càrrech d' embaixador espanyol en Fransa, acaban de nomenar per desempenyarlo á un tal Sr. Cárdenas, un dels primers ministres de la Restauració que vá pujar á la poltrona, no mes que per abolir lo matrimoni civil.

D. Anton sempre oportú.
Veu que 'l poble francès menja á tot pastó 'l plat suculent y saborós de la República, y no podent lo Mónstruo girarlos la cassola, perque se 'n faria déu pedretas, los hi tira una goteta de vinagre.
Vaya un entreteniment mes tontol!

En Pidal apostrofa á n' en Moret en virtut del seus cambis de política.
Ja' us dich que son una colla que no tenen cap reparo:
la payella diu á l' olla:
—Si m' embrutas l' enmascaro.

Una particularitat de 'n Pidal:
Diu que sempre que fá un discurs tè la costúm de aixecar molt la barba per mirar al sostre.
Hi ha oradors que parlan ab lo cap y altres que parlan ab lo cor; pero en Pidal parla ab lo que tè...
Ab las barras.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
1. XARADA.—Po-tin-gas.
2. MUDANSA.—Ras, Res, Ros, Rus,
3. TRENCA-CLOSCAS.—Escudillers.

4. ROMBO.—
C
O L I
C L A R A
I R A
A

5. GEROGLÍFICH.—Sis ases, sis quas.
Han enviat totas las solucions los ciutadans J. S. P. y Mirinyach; 4 Un Titella; 3 Moix, Una mosca y un Nyaperó de Caldas; 2 Tururut y Salagregas y 1 no més Noy de Portella.

XARADA.
Prima dos se fa de terra,
prima 's béu y sol fer mal;
hi ha qui de soldat tercera
ha arribat á general.
Quan caminas, sens ser barco,
prima tres si 't don la gana
y es lo total una vila
liberal y catalana.

UN TAPÉ Y F. DE T.
ENDAVINALLA.
Sent tant delicat
no se 'm pot tocar,
y sols al parlar
me quedó trencat.

AGUILETA.
LOGOGRIFO-NUMÉRICH.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 — Nom de dona.
9 7 8 7 4 5 6 4 — Los capitans en tenen.
4 9 3 3 9 7 9 — Una població catalana.
6 2 4 9 3 8 — Una carrera.
1 2 3 9 7 — Part del dia.
9 7 8 9 — Part del món.
9 3 4 — Utensili de pescador.
6 2 — Negació.
6 — Una vocal.
BALLADOR DE LA CATALANA.

CONVERSA.
—Es cert, Quimet, que marxas á la Habana?
—Si, ab ma germana Apolonia.
—Y ab quin vapor féu lo viatge?
—Ja t' ho he dit.

UN GUINDILLA.
GEROGLÍFICH.
×
AD
IIII
AD
A

UN GUINDILLA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.
Ciudadans Quien es?, Un nyaperó de Caldas, Pau Marfuga y Orellut del Bruch: Lo que 'ns envian vosés aquesta senmana no 'ns serveia.
Ciudadans Joanet de Valls, Osnoña Sordap, Jenani, Dos ganduls, de Real Ordre, Arednahal, Una mosca, Moix, J. S. P. Alta pera, Giróllé, C. Pillo y Eleaxar Coma: De lo que 'ns envian insertarém alguna cosa.
Ciudadá Sir Byron: L' articlet es poch original.—Bonifaci Malcarat: Esta molt bé lo que 'ns envia vosté.—M. A. Martorell: Lo qu' hem dit nosaltres no ho hem inventat: era un rumor publich que corria, alguns periódichs se 'n van fer eco, y si es cert ó no es cert, los tribunals s' encarregan de averiguarlo.—Deuhet de Reus: La idea de la poesia de vosté es molt gastada.—M. Figuerola Aldroféu: Ja 'ns l' havia enviat un' altra vegada.—Q. Roig: Esta molt bé la poesia.—A. Rossell: La de vosté es molt incorrecta.—J. Bancelles Prat: Ja casi ha perdut l' oportunitat. Lo altre no 'ns vá.—J. Martí: La noticia es massa vella per parlarne.—A. R. Martoró: Certs assumptos no poden tractarse en la «Campana».—J. N. Olesa: Si es mort deixemlo que descansi en pau.—S. B. de la F. Lo que 'ns envia es incorrecte.—Ciudadans J. B. Vilafranca, J. R. y E. C. Terrasola, y J. Ll. Atella: Quedan complascuts.—Ciudadans J. B., R. T., E. E., F. F.: Idem: la cantitat que 'ns enviavan ab sellos, com que nosaltres de lo que posém no 'n fem pagar res, l' hem inluidá en la suscripció á favor de las victimas dels terremotos.

Suscripció á favor de las victimas dels terremotos.
Suma anterior. Rs. 1,957.
R. Molist y Soler, del Ferrol, 4.—Ramonet S. S., 2.—J. Escaramis, 10.—A. P., 8.—Antonio Pons y Pons, 4.—Ignacio Borallu, Ernesto Escaich, Ramon Teixell, Francisco Fortuny, los cuatro de Tarragona, 12.—A. M. F., 4.
Total. 2,001 rs.
Para la tómbola de la prensa.—Recibido de Lopez, editor Rambla del Centro, 20. Tercera entrega.—Un ejemplar Poemas de Bartrina, Algo, ilustradas por Pellicer.—16 obras varias Gumá, ilustradas por Moliné.—3 Almanagues Campana para 1885.
Supliquém als nostres corresponsals que s' apressurin á enviarnos los fondos que tingan recullits á favor de las victimas dels terremotos, per quan s' ha de tancar la suscripció.
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatru, 21 y 23.

La arremetida del Leon..... y Castillo.